

Arrest

nr. 199 138 van 2 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BRANDT
Marktplein 22
9220 HAMME

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de beslissing van 8 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, in het bezit van een Schengenvisum type C, komt op 6 juli 2016 het Belgische grondgebied binnen en legt op 23 juli 2016 een aankomstverklaring af. Zij wordt gemachtigd tot verblijf tot 19 augustus 2016.

1.2. Op 8 september 2016 voert de politie een woonstcontrole uit.

1.3. Op 8 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om

het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: N.J.D.F.

(...)

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 45 dagen vanaf 06/07/2016 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om hier naar school te gaan, betrokkene niet automatisch recht op verblijf.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit het enig middel kan worden afgeleid dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 9bis, 58 en 59 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Overeenkomstig artikel 58 Vreemdelingenwet dient een aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend te worden door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten voorlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan eenentwintig jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde, niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

Overeenkomstig artikel 59 Vreemdelingenwet dient een attest afgegeven te worden door een door de overheid erkende, georganiseerde of gesubsidieerde onderwijsinstelling die hiertoe bevoegd is. Het attest bevestigt dat de vreemdeling als regelmatige student ingeschreven is in de onderwijsinstelling.

De vreemdeling kan ook zijn machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, aanvragen overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.

Overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden, bij de burgermeester (de facto het gemeentebestuur) van de plaats waar hij verblijft, een aanvraag tot verblijfsmachtiging indienen, in het geval dat zij over een identiteitsdocument beschikt.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.¹

Onder buitengewone omstandigheden worden aanvaard: studies hoger onderwijs en zelfs studies middelbaar onderwijs van de aanvrager.²

Gezien verzoekster reeds in België feitelijk verbleef op het ogenblik van haar beslissing om hier te studeren, trachtte zij hier haar aanvraag tot verblijfsmachtiging te doen, doch zou dit volgens de medewerker van het gemeentebestuur HAMME onder geen enkel beding mogelijk zijn.

Het klopt dat verzoekster, na de afloop van de geldigheid (19 augustus 2016) van haar verblijf in België zoals werd bepaald in de aankomstverklaring (cf. stuk 3: aankomstverklaring nr. 20160011), haar aanvraag deed bij het gemeentebestuur HAMME.

Doch stond haar visum toe dat zij tot 2 september 2016 geldig kon verblijven. (cf. stuk 2: kopie C-visum nr. 013221654) en zij beschikte eveneens over een geldig identiteitsdocument. (cf. stuk 6: kopie Surinaams paspoort nr. R12381823)

Er werd haar echter door het gemeentebestuur HAMME geen enkele mogelijkheid meer geboden om haar verblijf te regulariseren, na 19 augustus 2016, gezien zij pertinent weigeren haar aanvraag in overweging te nemen en door te zenden naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit ondanks verschillende pogingen van verzoekster waarbij zij zich steeds begaf naar het vreemdelingenloket van het gemeentebestuur om zich te informeren over haar mogelijkheden om in België te kunnen verblijven zonder dat zij zou worden uitgezet.

Verzoekster werd keer op keer gewezen op het feit dat zij hier, in geen geval in België zou kunnen verblijven, ongeacht welke stappen of handelingen ook door haar ondernomen zouden worden.

Op 14 december 2016 werd verzoekster de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 8 december 2016 met het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. (cf. stuk 9: akte van kennisgeving, beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14/12/2016)

De reden van deze beslissing is dat verzoekster, op basis van artikel 7,2° Vreemdelingenwet, langer verblijft in het Rijk dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in haar paspoort of in haar daarmee gelijkgesteld reistitel werd aangebracht. (artikel 6, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

Ook na deze kennisgeving van deze beslissing heeft verzoekster verschillende pogingen ondernomen om desondanks nog haar verblijf te kunnen regulariseren door zich te begeven met de nodige documenten naar het vreemdelingenloket van het gemeentebestuur.

Ondanks haar verwoede pogingen werd haar meegedeeld dat zij hoe dan ook naar Suriname dient terug te keren.

In casu is verzoekster is ingeschreven aan het Vesaliusinstituut, campus Sint-Niklaas, met het oog op het halen van een diploma van gegradueerde in de verpleegkunde. (cf. stuk 11 : inschrijvingsbewijs Vesaliusinstituut)

Verzoekster brengt het inschrijvingsbewijs hiervan bij, alsmede de raming van de studiekosten en de betaling hiervan. (cf. stuk 12: bijzondere studiekosten + betalingsbewijs studiekosten)

Voor de aanvraag overeenkomstig artikel 58 Vreemdelingenwet, moet een bijdrage betaald te worden van 160,00 EUR.

Ook de betaling voor de verblijfsaanvraag werd door verzoekster in orde gebracht. (cf. stuk 7: betalingsbewijs verblijfsaanvraag)

Het vereiste getuigschrift waaruit blijkt dat er geen veroordeling is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht wordt bijgebracht. (cf. stuk 13: getuigschrift van goed gedrag)

Het bewijs van voldoende bestaansmiddelen wordt door middel van de verbintenis tot tenlasteneming ook bijgebracht. (cf. stuk 14: verbintenis tot tenlasteneming)

Althans beschikt zij over alle vereiste documenten voor een verblijfsmachtiging te verkrijgen op basis van haar statuut als student en zoals vereist door de artikelen 58 e.v. Vreemdelingenwet.

Desondanks verzoekster al deze documenten kan voorleggen, zou zij toch het land dienen te verlaten. Bijgevolg zou zij dus ook niet in de mogelijkheid zijn om haar aangevatte studies hier af te ronden.

De overheid schendt op die manier de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder onder andere begrepen wordt de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van 8 december 2016 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten is disproportioneel en kennelijk onredelijk, gezien zij over alle vereiste documenten bezit om geldig in het land te kunnen verblijven.

Op die manier heeft de overheid de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden, alsmede de materiële motiveringsplicht zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bovendien hebben zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het gemeentebestuur Hamme het nagelaten om verzoekster de nodige informatie te verschaffen en haar bij te staan in haar zoektocht naar wat de mogelijkheden waren om haar verblijf te regulariseren of haar aanvraag tot wettig verblijf te kunnen voldoen.

Bijgevolg wordt op de die manier eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verzoekster moet dan ook in alle redelijkheid de mogelijkheid worden geboden om haar toestand vanuit België te kunnen regulariseren.

Indien de bestreden beslissing niet vernietigd (en geschorst) wordt brengt dit een verlies van schooljaar mee voor verzoekster, gezien zij op die manier verhinderd zal worden op deel te nemen aan de lessen en andere onderwijsactiviteiten in het kader van haar opleiding.

Dit vormt een ernstig nadeel tengevolge van de uitvoering van de beslissing.

Naast de vernietiging van de bestreden beslissing d.d. 8 december 2016, verzoekt verzoekster overeenkomstig artikel 39/82, §3 Vreemdelingenwet dus ook de schorsing van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 Vreemdelingenwet moet het verzoek tot schorsing naast een bewijs van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel tengevolge van de uitvoering van de beslissing ook een ernstig middel vermelden.

Gezien de beslissing nog steeds zou worden kunnen uitgevoerd, tot zolang er geen uitspraak is gedaan over het verzoek tot schorsing, zou dit willen betekenen dat verzoekster opnieuw naar Suriname zou moeten terugkeren.

Gelet op het bovenstaande vormt dit een ernstig nadeel voor verzoekster.

De schorsing van de bestreden beslissing wordt gevorderd overeenkomstig dezelfde gronden zoals hierboven aangehaald, zijnde de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. (cf. supra)”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden wel degelijk de feitelijke en juridische overwegingen beschreven. De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – vermeldt haar juridische grondslag, in dit geval artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens vermeld, met name dat verzoekster een recht had op verblijf van 45 dagen vanaf 6 juli 2017, de datum van binnenkomst, en dat het regelmatig verblijf van verzoekster nu, dit is op 8 december 2016, is verstreken. Verder wordt gesteld dat een intentie om hier naar school te gaan geen automatisch recht op verblijf geeft.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.3. Waar verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Waar verzoekster voorhoudt dat zij tot 2 september 2016 geldig kon verblijven, kan zij niet worden gevolgd. Het visum type C was weliswaar geldig van 4 juli 2016 tot 2 september 2016, maar dit betreft slechts de termijn waarbinnen zij gebruik kan maken van dit visum om België binnen te komen. Verder was zij slechts gemachtigd om in België te verblijven voor een termijn van 45 dagen vanaf de dag van binnenkomst, dit is 6 juli 2016. Dit betekent dat verzoekster tot 19 augustus 2016 op regelmatige wijze in België kon verblijven, zoals trouwens ook werd aangeduid op haar aankomstverklaring van 23 juli 2016 waarvan zij in kennis werd gesteld en waarvan zij een kopie in haar bezit heeft. Verweerder kon dan ook

op 8 december 2016 deugdelijk vaststellen dat haar regelmatig verblijf was verstreken en haar op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.5. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 9bis, 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen antwoord vormt op enige verblijfsaanvraag maar enkel een beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van verzoekster vaststelt en haar een terugkeerverplichting oplegt. Voormelde bepalingen houden geen enkel verband met de bestreden beslissing en verzoekster kan dan ook niet dienstig de schending ervan aanvoeren.

Uit het administratief dossier blijkt voorts niet dat verzoekster enige formele aanvraag om verblijfsmachtiging met het oog op studies in België heeft ingediend. Het betoog dat zij verschillende keren heeft gepoogd om zulke aanvraag in te dienen en dat het gemeentebestuur die zou hebben geweigerd, wordt op geen enkele wijze gestaafd of aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt overigens vast dat verzoekster aan de politie op 8 september 2016 naar aanleiding van een woonstcontrole enkel heeft verklaard "*de intentie [te hebben] om hier in België naar school te gaan*" maar dat dit voorlopig niet mogelijk was omdat haar aankomstverklaring was vervallen op 19 augustus 2016 en dat "*ze wenst zich in regel te stellen*".

Samenvattend besluit de Raad dat bijgevolg niet blijkt dat er enige verblijfsaanvraag hangende was waarmee verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moest houden. Verder kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verweerder wel rekening heeft gehouden met verzoeksters intentie om in België naar school te gaan maar op deugdelijke wijze heeft vastgesteld dat dit geen automatisch recht op verblijf geeft, hetgeen verzoekster tevens niet betwist.

3.6. Waar zij de gemeente en verweerder verwijt om haar niet de nodige informatie te hebben verschaft, haar niet hebben bijgestaan en haar niet de mogelijkheid hebben geboden om haar toestand in België te regulariseren, merkt de Raad op dat de verantwoordelijkheid voor het indienen van een verblijfsaanvraag bij verzoekster zelf ligt. Het is ook aan verzoekster om zich adequaat en voldoende te informeren en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij wil instellen of zich te laten adviseren of bijstaan door een raadsman. Verzoekster kan het gegeven dat zij er niet in geslaagd is haar verblijf te regulariseren vooraleer haar regelmatig verblijf verstrekt of zelfs daarna in dit geval niet afwentelen op verweerder. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster goed op de hoogte is van de verschillende verblijfsprocedures en maakt zij dus niet aannemelijk dat zij niet de nodige kennis bezat om haar verblijf te regulariseren.

3.7. Ten slotte, waar verzoekster stelt dat zij heden beschikt over alle vereiste documenten om een verblijfsmachtiging te verkrijgen op basis van haar statuut als student, zoals vereist door de artikelen 58 e.v. van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat hij in deze zaak enkel optreedt als annulatierechter. Daarbij is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. De Raad heeft geen enkele bevoegdheid om al dan niet een verblijfsmachtiging te verlenen. Verzoekster voegt nog stukken toe bij haar verzoekschrift om haar betoog te ondersteunen (stukken nrs. 7, 11, 12, 13 en 14) benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De voormelde stukken dateren van na de bestreden beslissing of werden niet aan verweerder overgemaakt. Verweerder kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoekster nu voorlegt, noch kan hem worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Het staat verzoekster vrij om via de geijkte procedures een verblijfsmachtiging met oog op studies in België aan te vragen en zo te voorkomen dat zij een schooljaar verliest.

3.8. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES